

Arrest

nr. 274 124 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Rue Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2022.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 29 april 2022 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 23 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BRAUN *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Eritrees staatsburger, etnisch Tigrinya en orthodox-christenen te zijn. U bent afkomstig uit de stad Adi Keyh in de Zoba Debub. Uw moeder werkte voor het ministerie van landbouw en uw vader overleed in 2000 in de gevangenis nadat hij gearresteerd werd omdat hij zich na zijn verlof niet had aangemeld voor de dienstplicht. U vermoedt dat hij er om het leven kwam door een vervallen injectie.

U liep in Eritrea school tot de 9de graad in 2013 en u stopte toen met school omwille van een ziekte aan uw nieren. U werd hiervoor naar het Orola hospitaal in Asmara gebracht en u onderging daar twee operaties. Toen u enkele maanden later terugkeerde naar Adi Keyh, werd u omwille van uw medische problemen een jaar vrijgesteld van school. Begin 2014 speelden uw nierproblemen opnieuw op en u werd voor een periode van 9 à 10 dagen naar het Halibet ziekenhuis in Asmara gebracht voor een behandeling. Bij uw terugkeer naar Adi Keyh vroegen u of uw familie voor uw medische problemen geen vrijstelling of verlof aan bij de lokale autoriteiten. Na twee maanden ontving u een oproepingsbrief in het kader van de dienstplicht en u besloot om 11 dagen later Eritrea te verlaten.

U vertrok uit Eritrea en u reisde via Soedan, Libië en Italië naar Duitsland. In Duitsland diende u begin 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Uit vrees om naar Italië gerepatriëerd te worden, reisde u in 2017 vanuit Duitsland naar Frankrijk waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. U leerde daar uw huidige partner H.B.A. (CGVS 1924636, O.V. 8.931.839) kennen. Uw verzoek om internationale bescherming werd er geweigerd en nadat deze beslissing in beroep werd bevestigd, kwam u samen met uw partner naar België. U diende hier op 18 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u volgende documenten neer: uw schoolrapport, uw residentiekaart, de identiteitskaart van uw moeder en uw medisch dossier uit België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 5904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen.

Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het feit dat u over de Eritrese nationaliteit beschikt en dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent, wordt niet betwist. Doch wordt benadrukt dat dit feit los staat van de vraag of u uw land van herkomst, Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten en in welke omstandigheden u leefde in uw land van herkomst. Immers, indien u Eritrea niet illegaal zou hebben verlaten, kan niet ingezien worden om welke redenen u een vrees zou koesteren bij terugkeer naar Eritrea. In dit opzicht wordt opgemerkt dat u allerminst aannemelijk maakt dat u Eritrea op illegale wijze heeft verlaten.

Vooreerst kan er omwille van volgende pertinente vaststellingen geen geloof worden gehecht aan de directe aanleiding voor uw illegale vlucht en de omstandigheden waarin u deze zou aangevangen hebben.

Ten eerste, dient te worden vastgesteld dat u bij de asielinstanties in België en Frankrijk bijzonder tegenstrijdige verklaringen aflegde over de directe aanleiding voor uw vertrek uit Eritrea. U verklaarde in België dat u 1 oproepingsbrief voor de dienstplicht ontving en dat u 11 dagen later uit Eritrea vertrok (CGVS, pg. 12 & 13). Daarnaast haalde u in België geen andere vervolgingsfeiten aan. In Frankrijk beweerde u echter dat u voor uw vertrek uit Eritrea tot driemaal toe gearresteerd werd door de Eritrese autoriteiten (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 3, 15 & 16). Na confrontatie met deze flagrante tegenstrijdigheden verklaarde u dat u in Frankrijk een ander verhaal had verteld omdat u van anderen had gehoord dat u moest zeggen dat u meerderjarig was en dat u in het leger had gezeten (CGVS, pg. 17). Dergelijke verschoningen voor de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in Frankrijk en België kunnen het CGVS niet overtuigen. Vooreerst is het op zich weinig aannemelijk dat u op basis van advies van anderen zou denken dat u meer kans maakt op internationale bescherming door te verklaren dat u meerderjarig bent. Uit de dagelijkse praktijk blijkt immers het omgekeerde, nl. dat verzoekers om internationale bescherming eerder valselijk verklaren minderjarig te zijn uit overweging dat dit hun kansen op internationale bescherming net vergroot. Deze verschoningsgrond wordt verder ondermijnd door het feit dat u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming in Europa, in Duitsland, een andere geboortedatum gebruikte dan bij uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en België. In Duitsland verklaarde u geboren te zijn op 2 mei 1997 (Cedoca, aanvraag derde landen Duitsland, pg. 2, 15 & 32), in Frankrijk op 2 mei 1993 (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 10), in België bevestigde u aanvankelijk dat u op 2 mei 1993 geboren werd (Interview Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), rubrieknr. 4) om dit later bij te stellen naar 20 augustus 1998 (Interview DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 8). Dergelijke volatiele verklaringen over een essentieel element als uw leeftijd voeden enkel het vermoeden dat u bewust tracht om de asielinstanties in Europa te misleiden omtrent uw werkelijke leeftijd en de omstandigheden waarin u Eritrea verlaten hebt. Evenmin is het aannemelijk dat u op aanraden van anderen hierdoor zou moeten verklaren hebben dat u in het leger zat en driemaal gearresteerd werd voor uw vertrek uit Eritrea. Indien uw asielrelaas in België waarachtig zou zijn, nl. dat u omwille van een oproepingsbrief in het kader van de dienstplicht Eritrea verlaten had, beschikte u immers al over een geldig asielmotief.

Het CGVS ziet dan ook niet in om welke reden u in Frankrijk valselijk zou moeten verklaard hebben dat u er verschillende malen gearresteerd werd aangezien in beide asielrelazen de achterliggende reden voor uw vertrek – nl. de nationale dienstplicht – hetzelfde blijft. Bijgevolg ondermijnt de vaststelling dat u in

Frankrijk en België een ander verhaal vertelde over de directe aanleiding voor uw vertrek uit Eritrea op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en vormt dit een concrete aanwijzing dat u bewust probeert om de werkelijke omstandigheden waarin u uw land verlaten hebt, achter te houden voor de Belgische asielinstanties.

Ten tweede, legde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS weinig logische verklaringen af over het gedrag van u en uw moeder nadat u naar Asmara was gegaan voor een behandeling in het Halibet hospitaal. Zo is het opmerkelijk dat u en uw moeder de school en de autoriteiten niet op de hoogte brachten van uw behandeling in Asmara en uw aanslepende medische problemen toen u naar Adi Keyh terugkeerde (CGVS, pg. 11). Dit is opmerkelijk gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw school wel op de hoogte was van de eerste operatie die u ondergaan had in Asmara in het Orotta hospitaal en dat u hiervoor toen verlof had gekregen (CGVS, pg. 10). Redelijkerwijs kan er dan ook verwacht worden dat u of uw moeder, wanneer u opnieuw met hetzelfde medisch probleem geconfronteerd werd, stappen zouden ondernomen hebben om hiervoor een vrijstelling of verlof te krijgen. U gaf hiervoor als uitleg dat u zelf erg ziek was en dat uw moeder dit niet gedaan had omdat ze bezorgd was om uw gezondheid en omdat zij veel moest werken (CGVS, pg. 11 & 12). Dergelijke verschoningen overtuigen het CGVS niet. Gelet op het feit dat u in het verleden al een vrijstelling bekomen had voor hetzelfde medisch probleem, kan er immers net verwacht worden dat een bezorgde moeder – zoals de uwe – er alles aan zou doen om een vrijstelling voor u te regelen en te vermijden dat u door uw afwezigheid op school problemen zou krijgen met de autoriteiten. Evenmin houdt het steek dat uw moeder hier niet toe instaat zou geweest zijn omdat ze veel moest werken. Uit uw verklaringen in Frankrijk blijkt immers dat zij haar werk net had opgegeven omwille van uw medische problemen (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 10 & 13). Aldus is het gedrag van u en uw moeder nadat u naar het Halibet hospitaal was gegaan voor een behandeling weinig logisch en ondermijnt deze vaststelling verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde, legde u bijzonder vage verklaringen af over de stappen die u en uw moeder ondernamen nadat u een oproepingsbrief in het kader van de dienstplicht ontvangen had. Zo verklaarde u niet te weten of u of uw moeder de lokale administratie op de hoogte hadden gebracht van uw medische problemen in de periode nadat u de oproepingsbrief in het kader van de dienstplicht had ontvangen (CGVS, pg. 12). U wist niet hoe het kwam dat u of uw moeder hieromtrent geen stappen hadden gezet en u kon evenmin uitleggen waarom zij dat niet gedaan had of wat zij juist gedaan had. Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk aangezien u in het verleden al succesvol was vrijgesteld door de autoriteiten van school omwille van uw medische problemen. Bijgevolg kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u, gelet op dit succes uit het verleden, alle mogelijke stappen zou ondernemen om aan deze dienstplicht te ontkomen. De uitleg die u hieraan gaf, met name dat u jong was, dat u ziek was en dat u het vergeten was (CGVS, pg. 12), overtuigt het CGVS. Wat betreft uw jonge leeftijd, werd hierboven reeds uitgebreid aangetoond dat u hierover doorheen uw asielprocedures in Europa bedrieglijke en misleidende verklaringen afgelegd hebt (zie supra.). Evenmin legt u objectieve elementen neer die aantonen dat u dermate zware geheugenproblemen zou hebben, waardoor u niet instaat zou zijn om over dergelijk kernelement uit uw asielrelaas, nl. de stappen die u en uw moeder ondernamen om te ontkomen aan de dienstplicht, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Bijgevolg doet de vaststelling dat u bijzonder vage verklaringen aflegde over de actie die u en uw moeder ondernamen om te ontkomen aan de dienstplicht, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde, legde u in Frankrijk en België tegenstrijdige verklaringen af over uw gezinssituatie op het moment van uw vertrek uit Eritrea, nl. uw relatie met uw partner H.B.A. (CGVS 1924636, O.V. 8.931.839). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarden jullie dat jullie mekaar pas leerden kennen in Frankrijk, dat jullie niet gehuwd zijn, dat u niet wist hoe zij naar Frankrijk gereisd was, dat u niet wist wat haar moeder doet in Eritrea en dat u niet wist of zij broers of zussen had (CGVS, pg. 6 & 7; CGVS partner, pg. 7). In Frankrijk verklaarden u en uw partner nochtans dat jullie met mekaar in Eritrea huwden in 2014, dat dit een gearrangeerd huwelijk van jullie families was, dat jullie moeders vriendinnen waren, dat jullie mekaar terugvonden in Frankfurt en dat jullie vandaar samen op 9 december 2016 naar Frankrijk reisden en er samen een verzoek om internationale bescherming indienden (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 3, 4, 11, 15 & 17; Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk partner, pg. 3, 11 & 15). Geconfronteerd met deze zware tegenstrijdigheid over uw gezinssituatie in Eritrea, verwees u louter opnieuw naar het feit dat u in Frankrijk valse verklaringen had afgelegd omdat iemand u had aangeraden dat het beter was te verklaren meerderjarig te zijn en in het leger gezeten te hebben. Er werd hieromtrent reeds uitgebreid aangetoond dat dit geen afdoende verschoning biedt voor de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in Frankrijk en België (zie supra.). Daarenboven wordt uw bewering dat u uw partner pas leerde kennen in Frankrijk verder onderuitgehaald door het feit dat uit de afname van jullie vingerafdrukken (zie Eurodac-hits van u en uw partner in het administratief dossier) blijkt dat jullie in Frankrijk op dezelfde

dag en dezelfde plaats een verzoek om internationale bescherming indienden. Tevens verklaarde uw partner bij de Belgische asielinstanties aanvankelijk dat zij op 9 december 2016 vanuit Duitsland naar Frankrijk vertrokken was – waardoor zij jullie relaas uit Frankrijk bevestigde – en wijzigde zij haar vertrek uit Duitsland naar Frankrijk pas tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS naar 2017 (interview DVZ partner, rubrieknr. 37, CGVS partner, pg. 18.). De vaststelling dat u en uw partner in Frankrijk en België tegenstrijdige verklaringen aflegden over jullie gezinssituatie in Eritrea ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en vormt een bijkomende aanwijzing dat u het CGVS bewust probeert te misleiden omtrent de reële omstandigheden waarin jullie het land verlaten hebben.

Ten slotte, legde u in Frankrijk en in België inconsistente verklaringen af over de begraafplaats van uw vader en uw familiale relaties in de hoofdstad Asmara. Wat betreft de begraafplaats van uw vader, verklaarde u in België dat niemand wist waar hij begraven lag (CGVS, pg. 5), terwijl u in Frankrijk verklaard had dat zijn lichaam werd teruggegeven en hij begraven lag op het kerkhof van de martelaren (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 11). Wat betreft uw familiale relaties verklaarde u in België dat alle broers en zussen van uw moeder en vader in Adi Keyh wonen maar dat u wel verre familie – geen zussen of nichten van uw moeder – in Asmara had (CGVS, pg. 7-8, 10). In Frankrijk verklaarde u echter dat u een tante langs vaderszijde had die samen met uw grootmoeder in de wijk Medeber in Asmara woont (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 13, 14 & 16). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, volhardde u louter in het feit dat niemand weet waar uw vader begraven ligt en verwees u opnieuw naar het feit dat u op basis van foutief advies van anderen had verklaard dat u een tante in Asmara had (CGVS, pg. 17). Dergelijk postfactum verschoning volstaat hoegenaamd niet. De vaststelling dat u over uw familiale situatie en de begraafplaats van uw vader in Frankrijk en België dergelijke inconsistente verklaringen aflegt, bevestigt het vermoeden dat u uw reële situatie in Eritrea probeert te verbergen voor de Belgische asielinstanties.

Evenmin kan er omwille van volgende redenen enig geloof worden gehecht aan uw beweerde illegale vlucht uit Eritrea.

Vooreerst legde u bij de Belgische en Franse asielinstanties bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over het moment van uw vertrek uit Eritrea en over uw reisroute naar Europa. U situeerde uw vertrek uit Eritrea bij de Franse asielinstanties in maart 2015, terwijl u in België verklaarde dat u in het voorjaar van 2014 vertrok. Zo vertelde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u tijdens de eerste maanden van 2014 opnieuw problemen kreeg met uw nieren, dat u aan het einde van de 2de maand van 2014 terug naar huis ging, dat u twee maanden later de oproepingsbrief verkreeg en dat u 11 dagen erna besloot om Eritrea te verlaten (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 3; CGVS, pg. 10-12). Wat betreft de wijze waarop u vanuit Eritrea naar Europa reisde, verklaarde u in Frankrijk dat u vanuit Adi Keyh eerst naar Asmara ging bij uw tante, dat u vanuit Asmara naar Soedan – via Tesseney – 8 dagen onderweg was, dat u in Soedan 6 maanden verbleef en dat u vervolgens 2 maanden en 20 dagen in Libië was alvorens naar Italië te reizen (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 16-17). In België legde u echter andere verklaringen af over waar en hoe lang u in Asmara verbleef, over hoe uw reis uit Eritrea geregeld werd, over uw reistijd naar Soedan en de duur van uw verblijf in Soedan en Libië. Zo vertelde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u 1 dag op straat verbleef in Asmara omdat u zonder documenten niet in een hotel kon verblijven, dat uw neef uw reis uit Eritrea regelde, dat u vanuit Asmara slechts 2 dagen onderweg was naar de stad Kassala in Soedan, dat u vervolgens meer dan een jaar in Soedan verbleef – u verliet Soedan immers pas in de 9de of 10de maand van 2015 – en dat u vervolgens slechts 20 dagen in Libië verbleef alvorens naar Italië te reizen (CGVS, pg. 13 & 14). Na confrontatie met deze bijzonder tegenstrijdige verklaringen over het moment van uw vertrek uit Eritrea en uw reisroute naar Italië, stelde u dat u hierover gelogen had in Frankrijk omdat anderen u aangeraden hadden om te vertellen dat u meerderjarig bent en dat u in het leger had gezeten (CGVS, pg. 16 & 17). Deze verschoningen voor de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in België en Frankrijk werden reeds eerder in deze beslissingen besproken en onaannemelijk bevonden. Het feit dat u in Frankrijk en België een ander verhaal vertelt over de wijze waarop u Eritrea verliet, ondermijnt op algehele wijze uw bewering dat u illegaal uit Eritrea vertrok en versterkt het vermoeden dat u de werkelijke wijze waarop u uw land verlaten hebt, bewust probeert achter te houden voor het CGVS. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw illegale reis door Italië weinig logisch en tegenstrijdig zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo is het opmerkelijk dat u beweerde dat u van Lampedusa naar Sicilië gebracht werd met een bus binnen een schip maar dat u van Sicilië naar Milaan gewoon met een auto kon reizen (CGVS, pg. 15). Sicilië is immers een eiland waarvan men enkel naar het Italiaanse vasteland kan reizen met een schip – zoals u uw reis van Lampedusa naar Sicilië beschreef – of met een vliegtuig. Tevens stroken uw verklaringen over uw vingerafdrukken in Italië niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. Hoewel u beweerde dat uw vingerafdrukken in Italië genomen werden (CGVS, pg. 15), blijkt dit echter niet uit de Eurodac-hit die werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Bovendien stroken uw verklaringen over uw aankomst in Italië, de duur en omstandigheden van uw verblijf in Italië en het moment van uw aankomst in Duitsland niet met de verklaringen die u hierover in Duitsland aflegde. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u eind november of december 2015 in Italië aankwam, dat u er een paar dagen op het eiland Lampedusa verbleef, dat u via Sicilië naar Milaan reisde waar u een week in een huis opgesloten werd, dat u vervolgens ontsnapte en met de trein naar Duitsland ging, dat u aan de grens in Duitsland werd opgepakt en uw vingerafdrukken moest afgeven, en dat u er nadien een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, pg. 15). Uit uw verklaringen in Duitsland blijkt echter dat u al op 20 mei 2015 in Italië zou aangekomen zijn en dat u er slechts tot 23 mei 2015 op straat zou verbleven hebben alvorens u naar Duitsland vertrok. U diende in Duitsland al in juni 2015 een verzoek om internationale bescherming in (Cedoca, aanvraag derde landen Duitsland, pg. 16, 17, 32 & 33). Het spreekt voor zich dat deze vaststellingen uw beweerde illegale vertrek uit Eritrea en de wijze waarop u door Europa naar Duitsland reisde verder ondermijnen.

Tot slot, legde u bij de Franse en Belgische asielinstanties tegenstrijdige verklaringen af over de identiteits- en reisdocumenten die u in Eritrea zou verkregen hebben. Uit uw verklaringen in Frankrijk blijkt dat u een identiteitskaart en reispaspoort kon verkrijgen in Eritrea. U verkreeg dit paspoort op basis van een medisch attest dat werd opgesteld door uw dokters in Eritrea (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 3, 4, 10, 13 & 14). In België stelde u echter dat u nooit een identiteitskaart of internationaal reispaspoort aangevraagd had of in uw bezit had (CGVS, pg. 8). Na confrontatie met deze vaststelling, verschaftte u hiervoor geen uitleg en volhardde u louter in uw bewering dat u nooit in het bezit was van een Eritrees reispaspoort (CGVS, pg. 17).

Het feit dat u in Frankrijk verklaarde over een Eritrese identiteitskaart te beschikken en een paspoort verkregen te hebben op basis van een medisch attest van uw dokters, versterkt het vermoeden dat u vrijgesteld was van de dienstplicht en dat u niet op illegale maar op legale wijze naar Europa reisde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw dossiers) blijkt immers dat bij de aanvraag van een Eritrees paspoort in Eritrea de aanvrager volgende documenten dient voor te leggen: een steunbrief van de gemeente waar hij/zij woont, een identiteitskaart, een ingevuld aanvraagformulier en een bewijs dat de aanvrager aan zijn of haar plichten in het kader van de nationale dienstplicht voldaan heeft en deze heeft beëindigd (EASO, COI Rapport Eritrea, 2015, pg. 51-53). Paspoorten worden dan ook niet uitgereikt aan personen die ingeschakeld zijn in het kader van de nationale dienst (zowel militaire als burgerlijke dienstplicht). Voorts dienen Eritreeërs die het land willen verlaten te beschikken over een uitreisvisum. Dit visum dient aangevraagd te worden bij het ministerie van Immigratie en Nationaliteit. In beginsel worden in Eritrea enkel uitreisvisa verstrekt aan personen die ofwel hun nationale dienstplicht reeds beëindigden, dan wel personen die wettelijk vrijgesteld zijn van nationale dienstplicht (bijvoorbeeld op grond van medische motieven). Aanvragers van een uitreisvisum moeten hiertoe een identiteitskaart voorleggen, een brief vanwege de lokale administratie (Mmhdar kebabi), een bewijs van het opgegeven reisdoel, een volledig ingevuld aanvraagformulier, alsook een brief vanwege ofwel de werkgever, ofwel een bewijs van het beëindigen van de nationale dienstplicht, of een document dat aantoonst dat de aanvrager vrijgesteld is van dienstplicht. Uit uw verklaringen in Frankrijk – nl. dat u over een medisch attest beschikte – blijkt dat u onder één van de categorieën valt, die aanspraak kan maken op dergelijk uitreisvisum. Er worden over het algemeen in Eritrea immers enkel aan volgende categorieën van personen uitreisvisa afgegeven (zonder dat de genoemde leeftijdslimieten een absolute grens uitmaken): mannen ouder dan 54 jaar, vrouwen ouder dan 47 jaar, kinderen jonger dan 13 jaar, personen die vrijgesteld zijn van dienstplicht, personen die een medische behandeling nodig hebben in het buitenland, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden, vertegenwoordigers van de Eritrese autoriteiten met een hoge positie en hun familie, en – in sommige gevallen – aan zakenmannen en sportlui. Uitreisvisa zijn geldig voor één maand en één reis (uitreisvisa voor meerdere reizen worden niet verstrekt) en kunnen drie maal worden verlengd.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen waaruit onder meer manifeste tegenstrijdigheden naar voren komen omtrent de directe aanleiding voor uw vertrek uit Eritrea, uw gezinssituatie in Eritrea voor uw vertrek, uw leeftijd, de Eritrese identiteitsdocumenten waarover u beschikt en uw illegale vlucht uit Eritrea, ondermijnt op algehele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging jegens Eritrea in deze context aannemelijk te maken. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op de punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke situatie in Eritrea en de manier waarop u Eritrea heeft verlaten. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden en uw

feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden. U werd immers aangespoord om de waarheid te vertellen (CGVS, pg. 1 & 2) en wanneer u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdigheden kon u hiervoor geen geldige verschooning geven (zie supra.).

Het dient benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw schoolrapport, uw residentiekaart en de identiteitskaart van uw moeder, wijzigen niets aan bovenstaande analyse. Deze documenten bevatten immers louter een aantal persoonsgegevens die hoogstens een aanwijzing vormen van uw Eritrese nationaliteit en herkomst die in deze beslissing niet betwist worden. In zoverre u hiermee zou willen aantonen dat u minderjarig was op het moment van uw vertrek, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert. Het is bovendien opmerkelijk dat u in 2014 als minderjarige een residentiekaart zou verkregen hebben, aangezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat residentiekaarten enkel aan volwassenen worden uitgereikt.

Wat betreft uw medische dossier uit België, dient te worden opgemerkt dat uw nierproblemen en uw andere medische problemen niet in twijfel getrokken worden door het CGVS. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van uw gezondheidstoestand, dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van uw medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Aanvullend dient te worden opgemerkt dat het verzoek van uw partner B.H.A. (CGVS 1924636, O.V. 8.931.839) werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de manifeste appreciatiefout en schending van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953. van artikelen 48/3. 48/4. 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

"Volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet: [...]"

Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoekster, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoekster werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door

telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden (Raad van State, nr 104.820 van 18 maart 2002).

• **Aangaande de situatie van returnees in Eritrea en de mogelijkheid om met de toestemming van de Eritrese autoriteiten het land te verlaten**

Uit de bestreden beslissing blijkt dat: [...]

De beschikbare documentatie bevestigt dat het eenvoudigweg bijna onmogelijk is Eritrea, een dictatoriale staat, met de toestemming van de Eritrese autoriteiten te verlaten: [...]

Nog steeds uit de bestreden beslissing blijkt dat: [...]

Ten eerste is de behandeling van de personen in geval van terugkeer naar Eritrea, in tegenstelling tot wat in het beslissing wordt beweerd, vrij onzeker. Inderdaad, de informatie in het dossier geeft aan (administratief dossier, p. 155): [...]

Meer, bevestigt de beschikbare documentatie dat illegale vlucht uit het land niet het enige criterium is dat in aanmerking moet worden genomen om te bepalen of een gerepatrieerde asielzoeker al dan niet met vervolging zou worden geconfronteerd indien hij/ze naar Eritrea zou worden teruggestuurd:

- EASO Eritrea National service, exit and return, september 2019 [...]

- OHCHR, "Statement of the Special Rapporteur on the situation of human rights situation in Eritrea, Mr Mohamed Abdelsalam Babiker", 24 februari 2021 [...]

- VOA, "UN Investigator Probes Alleged Forced Return of Eritrean Refugees from Ethiopia ", 24 februari 2021 [...]

- Human Rights Concern Eritrea, "Is Eritrea a Safe Country to Which Asylumseekers can be returned?", 2 mei 2019 [...]

- Gov Uk, "Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit", juli 2018 [...]

Het CGVS heeft in strijd met artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet niet op geldige wijze rekening gehouden met de beschikbare documentatie over Eritrea. Gelet op het risico van mishandeling in geval van terugkeer naar Eritrea, had verzoeker de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming moeten krijgen.

• **Aangaande de verzoeken om internationale bescherming van Meneer B. in Frankrijk en Duistland**
Ten eerste wijst het CGVS in de bestreden beslissing op verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker in Frankrijk en in België.

In casu, legde verzoeker op verschillende momenten dat hij in Frankrijk valselijk had verklaard dat hij meerderjarig was om te bewijzen dat hij verplicht was in zijn militaire dienst te gaan.

Volgens het CGVS, [...]

Het CGVS moet echter rekening houden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Aan de ene kant is verzoeker afkomstig uit Eritrea. De overgrote meerderheid van verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit Eritrea vreest dat zij verplicht zullen worden hun militaire dienstplicht te vervullen of dat zij zullen worden gearresteerd omdat zij hun dienstplicht niet vervullen. Verzoeker meende dat het enkele feit dat hij zei dat hij was opgeroepen voor militaire dienst, niet zou volstaan om bescherming te verkrijgen. Om die reden verklaarde hij in Frankrijk dat hij ouder was en reeds in Eritrea was gearresteerd. Indien hij had verklaard dat hij in 1998 was geboren, zou het immers niet aannemelijk zijn geweest dat hij zijn militaire dienstplicht had vervuld alvorens Eritrea in 2014 te verlaten. Dit is de reden waarom hij beweerde ouder te zijn in Frankrijk en waarom hij beweerde verschillende keren te zijn gearresteerd. Zonder deze elementen was verzoeker er terecht van overtuigd dat het feit dat hij zijn oproepingsbrief voor militaire dienst had ontvangen, niet zou volstaan om internationale bescherming te verkrijgen. Toen verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud met deze verschillende verklaringen werd geconfronteerd, legde hij dit duidelijk uit: "Die van Frankrijk was omdat ik van andere mensen gehoord dat om asiel aan te vragen en statuut te krijgen, je moet zeggen dat je in het militair was geweest en dat je een meerderjarig moet zijn en door dat heb ik veel onjuiste dingen gezegd in Frankrijk. Ik heb mijn leeftijd meer en ik heb gezegd dat ik in het leger was geweest. Dat is alles niet juist" (CGVS, p. 17). De PO heeft verzoeker echter geen gelegenheid gegeven om nadere informatie te verstrekken over zijn asielpprocedure in Frankrijk. Zoals de advocaat zei aan het einde van de hoorzitting (CGVS, p. 17): [...]

Hoewel het CGVS stelt, [...], wist verzoeker niet dat hij enkel door zijn illegale vertrek uit Eritrea en zijn oproeping voor de militair dienst internationale bescherming kon krijgen. Verzoeker dacht terecht dat hij moest bewijzen dat hij zijn militaire dienstplicht had vervullen.

Ten tweede, is het CGVS van mening dat het gedrag van verzoeksters moeder, die geen vrijstelling of verlof heeft gevraagd toen verzoeker opnieuw met medische problemen werd geconfronteerd, met overeenstemt met dat van een "bezorgde moeder". Het CGVS concludeerde dat het gedrag van zijn moeder niet logisch was en dat zijn verklaringen derhalve met geloofwaardig zijn. Het CGVS stelt vervolgens dat verzoeker legde [...].

Eenzijds kan verzoeker niet worden verweten dat zijn moeder niet heeft gehandeld. Hij was immers ziek en met in staat om voor hem de nodige stappen te ondernemen. Het was voor hem dus niet mogelijk de nodige stappen te ondernemen om de dienstplicht te ontkomen. Verzoeker verklaarde dat hij dacht dat hij zou sterven, en dat dit een van de redenen was waarom zijn moeder voor hem zorgde en er niet aan dacht een verlof te vragen: [...].

Bovendien kon verzoeker niet verwachten dat zijn oproepingsbrief voor militaire dienst zo snel zou aankomen. Verzoeker werd immers opgeroepen in 2014, juist nadat hij voor de tweede keer uit het ziekenhuis was teruggekomen. In het algemeen geldt echter dat de militaire dienstplicht ingaat wanneer de betrokkene de leeftijd van 18 jaar bereikt: [...] (EASO Eritrea National service, exit and return, september 2019, beschikbaar op: [URL], administratief dossier, p. 32).

Anderzijds is de redenering van het CGVS onbegrijpelijk wanneer het stelt, na deze uitleg: [...]

Het is dan ook moeilijk te begrijpen waarom het CGVS van mening is dat: [...]. Uit de motivering van de beslissing kan verzoeker de conclusie van het CGVS niet begrijpen.

Ten derde verwijt het CGVS verzoeker dat hij tegenstrijdige informatie heeft verstrekt over zijn gezinssituatie, in het bijzonder betreffende zijn partner B.H.A.. Verzoeker heeft echter, evenals zijn partner, verklaard dat hij had gelogen op basis van door bepaalde personen gegeven adviezen. Om de verklaringen van verzoeker te begrijpen, moet worden begrepen waarom B.H.A. heeft gelogen.

Mevrouw B.H.A. verklaarde dat zij in Frankrijk had verklaard dat zij gehuwd was met verzoeker om in Frankrijk een medische behandeling te kunnen ontvangen: [...].

Aangezien zij minderjarig was, achtte zij het immers noodzakelijk dat een familielid aanwezig was om haar medische verzorging te kunnen ontvangen. Derhalve moest verzoeker tijdens zijn procedure in Frankrijk overeenstemmende verklaringen afleggen met zijn partner.

Ten vierde, verwijt het CGVS verzoeker dat hij tegenstrijdige informatie heeft verstrekt over zijn vertrek uit Eritrea en over zijn reisroute. Zoals reeds uiteengezet, heeft verzoeker echter in Frankrijk verklaard dat hij met zijn partner was gehuwd, mevrouw B.H.A.. Van toen af aan was hij verplicht met haar in Frankrijk overeenstemmende verklaringen af te leggen over zijn vlucht. Zijn partner verklaarde ook in Frankrijk dat ze Eritrea via Asmara en Tesseney naar Soedan had verlaten. Om zijn verklaringen in Frankrijk in overeenstemming te brengen met die van zijn partner, moest verzoeker dus een soortgelijke reis aangeven. Verzoeker heeft hierboven en in zijn persoonlijk onderhoud reeds uiteengezet waarom hij andere verklaringen in Frankrijk heeft afgelegd. Hij heeft ook herhaaldelijk uitgelegd waarom hij in Frankrijk een ander verhaal gaf.

In dit verband heeft Uw Raad al geoordeeld dat: [...]

Het feit dat Meneer B.T.N. in Frankrijk niet de hele waarheid heeft verteld, ontslaat het CGVS niet van de analyse van de gedetailleerde verklaringen die in België werden afgelegd. Verzoeker heeft in België de hele waarheid verteld

• Aangaande de identiteits- en reisdocumenten die Meneer B. in Eritrea zou verkregen hebben

In de beslissing staat: [...]

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart verzoeker dat hij nooit in het bezit is geweest van identiteitsdocumenten. Deze verklaring is volkomen consequent. Verzoeker was immers nog minderjarig toen hij Eritrea verliet. Identiteitsdocumenten, met name paspoorten, worden niet afgegeven aan personen onder de 18 jaar: [...]

Bovendien merkt het CGVS op [...]

Eenzijds is reeds uiteengezet dat verzoeker niet in het bezit kon zijn van een paspoort toen hij Eritrea verliet. Anderzijds is het niet automatisch toegestaan geen militaire dienst te vervullen wanneer een persoon in het bezit is van een paspoort en een medisch attest. Inderdaad, rapporten geven aan dat: [...]

Indien zelfs maar zou worden aangenomen dat de verzoeker wegens zijn medische problemen ongeschikt zou zijn geweest voor burgerdienst, is de afgifte van een visum geenszins automatisch: [...]

Belangrijker nog is dat de bron van de informatie die aangeeft dat "Persons suffering from a disease or injury for which treatment is not available in Eritrea" een visum kunnen krijgen om het land te verlaten, de volgende is: "Eritrean asylum seekers, Rama (Ethiopia), group interview, 18 May 2019" (nota nr 301 van de vermelde bron).

Het CGVS kan zich dus niet uitsluitend baseren op deze mogelijkheid om een visum te verkrijgen op medische gronden, die op zichzelf slechts wordt bevestigd door "een groep woorden", om te concluderen dat verzoeker Eritrea legaal heeft kunnen verlaten wegens zijn medische problemen.

Wat het EASO-verslag 2015 van IOC Eritrea betreft waarnaar de wederpartij verwijst, is dit verslag ouder dan het verslag van 2019. Bovendien wordt geen bron vermeld voor de bewering dat: "People travelling abroad for medical treatment, and in individual cases for studies or for a conference" (EASO, COI Rapport Eritrea, 2015, pg. 52, beschikbaar op: [URL]).

Het CGVS kan zijn redenering met baseren op deze vermoedens. Zij gaat ervan uit dat verzoeker een paspoort had omdat hij in Frankrijk heeft gelogen. Vervolgens ging hij ervan uit dat verzoeker was vrijgesteld van militaire dienst, omdat uit sommige verslagen bleek dat vrijstelling van militaire dienst mogelijk was indien de betrokkene in het bezit was van een paspoort en een medisch attest.

Deze redenering is niet gebaseerd op objectieve elementen, zoals vereist door artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet. Het CGVS vermeldt enkel de mogelijkheden om volgens de verslagen een visum te verkrijgen, zonder aan te tonen dat de situatie van verzoeker op enigerlei wijze vergelijkbaar is met die welke in het verslag wordt beschreven."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- Stuk 3: OHCHR, "Statement of the Special Rapporteur on the situation of human rights situation in Eritrea, Mr Mohamed Abdelsalam Babiker", 24 februari 2021;
- Stuk 4: VOA, "UN Investigator Probes Alleged Forced Return of Eritrean Refugees from Ethiopia", 24 februari 2021;
- Stuk 5: Human Rights Concern Eritrea, "Is Eritrea a Safe Country to Which Asylumseekers can be returned?", 2 mei 2019;
- Stuk 6: Gov Uk, "Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit", juli 2018, pp. 42-43 en 50-53;
- Stuk 7: Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, "Érythrée : information sur les pièces d'identité, y compris les cartes d'identité nationale et les certificats de naissance; les exigences et la marche à suivre pour obtenir et renouveler des pièces d'identité, tant au pays qu'à l'étranger (2009-août 2013)", 16 September 2013.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Blijkens de motiveringen van de bestreden beslissing kan geen geloof gehecht worden aan de beweerde vrees ten aanzien van Eritrea omwille van een beweerde illegale vlucht.

De elementen van deze motiveringen zijn de volgende:

- verzoeker legde bij de asielinstanties in België en in Frankrijk bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over de directe aanleiding voor zijn vertrek uit Eritrea;
- verzoekers volatiele verklaringen aangaande zijn geboortedatum (in Duitsland: 2 mei 1997; in Frankrijk en (initieel) in België: 2 mei 1993; (later) in België: 20 augustus 1998) voeden het vermoeden dat verzoeker bewust tracht om de Europese asielinstanties te misleiden omtrent zijn werkelijke leeftijd en de omstandigheden waarin hij Eritrea verlaten heeft;
- verweerder ziet niet in om welke reden verzoeker in Frankrijk valselijk zou verklaard hebben dat hij verschillende malen gearresteerd werd aangezien in beide asielrelazen de achterliggende reden voor zijn vertrek, namelijk de nationale dienstplicht, hetzelfde blijft;
- het is niet logisch dat verzoeker en zijn moeder de school en de autoriteiten niet op de hoogte brachten van verzoekers behandeling in Asmara en zijn aanslepende medische problemen toen hij naar Adi Keyh terugkeerde, gezien verzoeker verklaarde dat hij in het verleden al een vrijstelling bekomen had voor hetzelfde medische probleem;
- verzoeker is vaag over de stappen die hij en zijn moeder ondernamen nadat hij een oproepingsbrief in het kader van de dienstplicht ontvangen had;
- verzoeker (en zijn partner H.B.A.) legde in Frankrijk en België tegenstrijdige verklaringen af over zijn gezinssituatie op het moment van zijn vertrek uit Eritrea, met name inzake zijn relatie met H.B.A.;
- verzoeker legde in Frankrijk en België inconsistente verklaringen af aangaande de begraafplaats van zijn vader en zijn familiale relaties, wat het vermoeden bevestigt dat verzoeker zijn reële situatie in Eritrea tracht te verbergen;

- verzoeker legde in Frankrijk en België bijzonder tegenstrijdige verklaringen af over het moment van vertrek uit Eritrea en de reisweg;
- verzoekers verklaringen over de aankomst in Italië, de duur en omstandigheden van zijn verblijf in Italië en het moment van zijn aankomst in Duitsland stemmen niet overeen met zijn verklaringen hierover in Duitsland;
- verzoeker legde bij de Franse en Belgische asielinstanties tegenstrijdige verklaringen af over de identiteits- en reisdocumenten die hij in Eritrea zou verkregen hebben;
- verzoekers verklaringen in Frankrijk, dat hij over een identiteitskaart beschikte en een paspoort verkregen had op basis van een medisch attest van zijn dokters, versterkt het vermoeden dat verzoeker vrijgesteld was van dienstplicht en dat hij niet op illegale wijze Eritrea verliet, te meer omdat op basis van de beschikbare informatie blijkt dat verzoeker onder één van de categorieën valt van personen die aanspraak kunnen maken op een uitreisvisum;
- verzoekers beweerd illegaal vertrek is ongeloofwaardig, zodat enkel besloten kan worden dat hij het land op legale wijze heeft verlaten en hij bijgevolg bij terugkeer geen vrees dient te koesteren;
- verzoekers gezondheidstoestand houdt geen verband met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève;
- het verzoek om internationale bescherming van verzoekers partner B.H.A. werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De voormelde vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn terecht en pertinent.

5. Inzake zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij in Frankrijk valselijk had verklaard dat hij meerderjarig was om te bewijzen dat hij verplicht was in militaire dienst te gaan.

Hij gaat echter voorbij aan de terechte en pertinente motiveringen in de bestreden beslissing dienaangaande:

“Ten eerste, dient te worden vastgesteld dat u bij de asielinstanties in België en Frankrijk bijzonder tegenstrijdige verklaringen aflegde over de directe aanleiding voor uw vertrek uit Eritrea. U verklaarde in België dat u 1 oproepingsbrief voor de dienstplicht ontving en dat u 11 dagen later uit Eritrea vertrok (CGVS, pg. 12 & 13). Daarnaast haalde u in België geen andere vervolgingsfeiten aan. In Frankrijk beweerde u echter dat u voor uw vertrek uit Eritrea tot driemaal toe gearresteerd werd door de Eritrese autoriteiten (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 3, 15 & 16). Na confrontatie met deze flagrante tegenstrijdigheden verklaarde u dat u in Frankrijk een ander verhaal had verteld omdat u van anderen had gehoord dat u moest zeggen dat u meerderjarig was en dat u in het leger had gezeten (CGVS, pg. 17). Dergelijke verschoningen voor de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in Frankrijk en België kunnen het CGVS niet overtuigen. Vooreerst is het op zich weinig aannemelijk dat u op basis van advies van anderen zou denken dat u meer kans maakt op internationale bescherming door te verklaren dat u meerderjarig bent. Uit de dagelijkse praktijk blijkt immers het omgekeerde, nl. dat verzoekers om internationale bescherming eerder valselijk verklaren minderjarig te zijn uit overweging dat dit hun kansen op internationale bescherming net vergroot.

Deze verschoningsgrond wordt verder ondermijnd door het feit dat u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming in Europa, in Duitsland, een andere geboortedatum gebruikte dan bij uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en België. In Duitsland verklaarde u geboren te zijn op 2 mei 1997 (Cedoca, aanvraag derde landen Duitsland, pg. 2, 15 & 32), in Frankrijk op 2 mei 1993 (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 10), in België bevestigde u aanvankelijk dat u op 2 mei 1993 geboren werd (Interview Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), rubrieknr. 4) om dit later bij te stellen naar 20 augustus 1998 (Interview DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 8). Dergelijke volatiele verklaringen over een essentieel element als uw leeftijd voeden enkel het vermoeden dat u bewust tracht om de asielinstanties in Europa te misleiden omtrent uw werkelijke leeftijd en de omstandigheden waarin u Eritrea verlaten hebt. Evenmin is het aannemelijk dat u op aanraden van anderen hierdoor zou moeten verklaren hebben dat u in het leger zat en driemaal gearresteerd werd voor uw vertrek uit Eritrea. Indien uw asielrelaas in België waarachtig zou zijn, nl. dat u omwille van een oproepingsbrief in het kader van de dienstplicht Eritrea verlaten had, beschikte u immers al over een geldig asielmotief. Het CGVS ziet dan

ook niet in om welke reden u in Frankrijk valselijk zou moeten verklaard hebben dat u er verschillende malen gearresteerd werd aangezien in beide asielrelazen de achterliggende reden voor uw vertrek – nl. de nationale dienstplicht – hetzelfde blijft. Bijgevolg ondermijnt de vaststelling dat u in Frankrijk en België een ander verhaal vertelde over de directe aanleiding voor uw vertrek uit Eritrea op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en vormt dit een concrete aanwijzing dat u bewust probeert om de werkelijke omstandigheden waarin u uw land verlaten hebt, achter te houden voor de Belgische asielinstanties.”

De loutere stelling dat verzoeker in Frankrijk valselijk had verklaard dat hij meerderjarig was om te bewijzen dat hij verplicht was om in militaire dienst te gaan, kan geen afbreuk doen aan de voorgaande terechte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor de afwijkende geboortedata die hij in Duitsland, Frankrijk en België aangaf, maakt niet aannemelijk dat derden hem in Frankrijk zouden hebben aangeraden zichzelf als meerderjarig voor te doen en gaat bovendien voorbij aan de vaststelling dat de achterliggende reden van zijn beide asielrelazen dezelfde is.

Daarenboven kan in navolging van verweerder worden opgemerkt dat verzoeker in het kader van onderhavig verzoek een residentiekaart van 14 mei 2014 heeft neergelegd en dat uit de beschikbare informatie blijkt dat residentiekaarten enkel aan volwassenen worden uitgereikt.

Te dezen dient nog benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Franse en vervolgens de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het niet verboden is dat, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van het verzoek om internationale bescherming in een EU-land bekend waren, noch is het verboden om de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures te vergelijken. Dergelijke informatie betreft immers “specifieke informatie” conform artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover in het verzoekschrift wordt verwezen naar de opmerkingen van verzoekers advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud inzake de procedure in Frankrijk en het gebrek aan vragen hieromtrent, dient benadrukt dat verzoeker het huidig beroep niet kan aanwenden om de negatieve beslissing van de Franse asielinstanties te betwisten. Indien verzoeker meende dat er zich in Frankrijk procedurele problemen voordeden, had hij dit in de beroepsprocedure daar kunnen aanhalen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag worden verwacht dat hij een lopende asielprocedure diligent opvolgt.

Verzoekers tegenstrijdige verklaringen voor de Franse en Belgische asielinstanties aangaande essentiële elementen betreffende zijn persoon en asielmotieven wijzen erop dat verzoeker geen duidelijk beeld wenst te scheppen dienaangaande en doen wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas.

6. Verzoeker tracht in het verzoekschrift te minimaliseren dat hij noch zijn moeder een vrijstelling heeft aangevraagd op het moment dat verzoeker opnieuw met medische problemen geconfronteerd werd, en evenmin op het moment dat hij werd geconfronteerd met de oproeping voor de dienstplicht.

Verzoeker beperkt zich tot het geven van persoonlijke vergoelijkingen en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van verweerder. Hij slaagt er echter niet in een overtuigende verklaring te geven voor het feit dat hij noch zijn moeder een medische vrijstelling heeft aangevraagd, gelet op het belang ervan en gelet op het feit hij reeds eerder een vrijstelling van school omwille van medische redenen had verkregen. Dat verzoeker ervoor zou opteren om zijn eigen leven in gevaar te brengen door Eritrea op illegale wijze te ontvluchten, terwijl hij de mogelijkheid had om een (medische) vrijstelling aan te vragen en op die manier te ontkomen aan de dienstplicht, is geheel onaannemelijk. Geenszins kan worden aangenomen dat verzoeker of zijn moeder deze vrijstelling niet zou aanvragen omdat hij “jong”, “ziek” en het “vergeten” was.

7. Inzake verzoekers tegenstrijdige verklaringen voor de Belgische en Franse asielinstanties aangaande zijn gezinssituatie stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij, zoals zijn partner, had gelogen op basis van door bepaalde personen gegeven adviezen. Hij wijst er tevens op dat zijn partner had verklaard dat ze gehuwd was met hem om medische behandeling te kunnen ontvangen en dat hij bijgevolg overeenstemmende verklaringen met zijn partner diende af te leggen in Frankrijk.

Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Blijkens de bestreden beslissing werd hieromtrent reeds uitgebreid aangetoond dat dit geen afdoende verschoning biedt voor verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn leeftijd. Daarenboven wordt verzoekers bewering dat hij zijn partner pas in Frankrijk leerde kennen, onderuit gehaald door het feit dat uit de afname van hun vingerafdrukken blijkt dat ze beiden in Frankrijk op dezelfde dag en plaats een verzoek om internationale bescherming indienden (zie Eurodac-hits, toegevoegd aan het administratief dossier).

8. Wat betreft zijn tegenstrijdige verklaringen voor de Belgische en Franse asielinstanties aangaande zijn vertrek uit Eritrea en reisweg, oppert verzoeker dat hij in Frankrijk had verklaard dat hij met B.H.A. gehuwd was en bijgevolg verplicht was om overeenstemmende verklaringen af te leggen over zijn vlucht en reis. Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn bewering dat hij B.H.A. pas in Frankrijk leerde kennen, wordt onderuitgehaald door het feit dat uit de afname van hun vingerafdrukken blijkt dat zij in Frankrijk op dezelfde dag en plaats een verzoek om internationale bescherming indienen (zie Eurodac-hits, toegevoegd aan het administratief dossier), zoals in de bestreden beslissing terecht werd opgemerkt. In navolging van verweerder dient tevens vastgesteld dat verzoekers partner bij de Belgische asielinstanties aanvankelijk verklaarde dat ze op 9 december 2016 vanuit Duitsland naar Frankrijk vertrokken was – hiermee het relaas uit Frankrijk bevestigend – en haar vertrek uit Duitsland pas tijdens haar persoonlijk onderhoud wijzigde naar 2017 (verklaring DVZ van B.H.A., punt 37; notities van het persoonlijk onderhoud van B.H.A., p. 18).

9. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat hij nooit in het bezit is geweest van identiteitsdocumenten. Hij wijst erop dat hij nog minderjarig was toen hij Eritrea verliet en verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat identiteitsdocumenten, met name paspoorten, niet worden afgegeven aan personen onder de 18 jaar (stuk 7, gevoegd bij verzoekschrift).

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen aangaande zijn identiteitsdocumenten grondslag vinden in het administratief dossier. Het louter in het verzoekschrift bevestigen van één van de uiteenlopende versies dienaangaande volstaat geenszins om de vastgestelde manifeste strijdigheden te weerleggen.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt en gelet op de voorgaande vaststellingen (zie *supra*, punt 5.) biedt verzoeker geen zicht op zijn werkelijke leeftijd op het moment van zijn vertrek uit Eritrea.

De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Gelet op het voorgaande, dient samen met verweerder vastgesteld dat verzoeker voor de Franse en Belgische asielinstanties manifest verschillende verklaringen aflegde inzake zijn leeftijd, identiteits- en reisdocumenten die hij in Eritrea zou verkregen hebben, gezinssituatie, de aanleiding voor en het moment van zijn vertrek uit Eritrea, reisweg en asielmotieven.

Verzoeker legt geen enkel origineel bewijs neer inzake zijn identiteit of nationaliteit en heeft hier evenmin een bevredigende uitleg voor.

Voorgaande vaststellingen vormen een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van het relaas.

10. Waar verzoeker betoogt dat hij, gelet op zijn medische problemen, hoe dan ook verplicht zou zijn geweest burgerdienst te vervullen, en dat indien zelfs maar zou worden aangenomen dat hij wegens zijn medische problemen ongeschikt zou zijn geweest voor burgerdienst, de afgifte van een visum geenszins automatisch is, gaat hij voorbij aan de vaststellingen inzake bijzonder vage verklaringen over de actie die hij en zijn moeder ondernamen om te ontkomen aan de dienstplicht. Hieruit volgt – in combinatie met verzoekers tegenstrijdige verklaringen over het paspoort dat hem werd uitgereikt door de Eritrese autoriteiten – dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker Eritrea op een legale wijze heeft verlaten.

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat (i) paspoorten niet worden uitgereikt aan personen die ingeschakeld zijn in het kader van zowel de militaire als burgerlijke dienstplicht; en (ii) hoewel het moeilijk is om een exit-visum te verkrijgen, het wel degelijk mogelijk is voor bepaalde categorieën van personen, zoals onder meer personen die wettelijk vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht. Verzoeker toont geenszins aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn een exit-visum te verkrijgen.

11. Voor zover in het verzoekschrift kritiek wordt geuit op de gehanteerde bronnen, staat het verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch volstaat het hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken. Verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen, wat niet het geval is.

12. In het verzoekschrift wordt nog aangevoerd dat verzoeker als terugkerende asielzoeker wel vervolging riskeert in geval van terugkeer naar Eritrea. Hij citeert uit “*EASO Eritrea National service, exit and return*” van september 2019 en uit stukken 3-6, gevoegd bij het verzoekschrift, die zouden bevestigen dat het bijna onmogelijk is Eritrea met toestemming van de Eritrese autoriteiten te verlaten, dat de behandeling van personen in geval van terugkeer naar Eritrea vrij onzeker is, en dat illegale vlucht uit het land niet het enige criterium is dat in aanmerking moet worden genomen om te bepalen of een gerepatrieerde asielzoeker al dan niet met vervolging zou worden geconfronteerd indien hij naar Eritrea zou worden teruggestuurd.

Er dient te worden vastgesteld dat stukken 3 en 4, gevoegd bij het verzoekschrift, handelen over het repatriëren van Eritrese vluchtelingen die in de Ethiopische Tigray-regio verbleven en die door de Eritrese autoriteiten zelf werden teruggehaald, met andere woorden een specifieke situatie die geenszins vergelijkbaar is met die van verzoeker. Het rapport van 2 mei 2019 van Human Rights Concern Eritrea (stuk 5, gevoegd bij het verzoekschrift) spreekt van problemen bij terugkeer in het geval van Eritreeërs die illegaal het land verlieten of “*ontsnappen*” (in tegenstelling tot verzoeker) en over speciale aandacht van de autoriteiten voor eventuele oppositieactiviteiten van de terugkeerder (waarvan geen sprake bij verzoeker). “*Gov Uk, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit*” van juli 2018 (stuk 6, gevoegd bij het verzoekschrift) maakt dan weer melding van eventuele problemen voor terugkeerders al naargelang hun leeftijd, activiteiten voor en na het verlaten van het land, bepaalde oppositie- of andere affiliaties en de aard van hun vertrek of “*ontsnapping*”, alsook de hulp die ze daarbij kregen.

Verzoeker toont niet aan een dergelijk profiel te hebben. Noch uit de landeninformatie in het administratief dossier noch uit de stukken bij het verzoekschrift kan blijken dat Eritreeërs die legaal het land verlieten - aldus met toestemming van de Eritrese autoriteiten - vervolgingsproblemen zouden kennen bij terugkeer.

13. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

14. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

15. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS